

לאשת חיל הזו בעבורה עליונה.
ועל זה מ' גדולה בראש הספר,
הוֹלְכַת עַל אֶתְוֹת הַסּוֹד.
ש, זו מתייחדת בסוד המרכיבה
העלונה. שהאבות הם מרכיבה
עלונה. ואברם ויאצק אחיזים
זה בזיה וככלולים זה בזיה. ויעקב
נכנס באמצע, ומפסים עם שני
הצדדים. ועל זה מהמידים פלט,
בסוד הולם העליון.

משום כה התשובה הזו היא
בסוד המרכיבה העליונה,
שמייחדה בפלך שהשלום כלו
שלו, ומשום כה היא גדולה.
ומشום כה מתייחדת בראש
הספר, להראות שכלל הספר הולך
על הסוד הזה ומתקנן. ועל זה
האות הזו נראית בשבח של כל
הספר. באותה שעה קמתי
ונש��תי אותו, ובקשתי מפנוי
שימחל לי, ומחל לי.

פתח ואמר, (קהלת ה) אל תמן את
פיך לחתיא את בשרך ולא תאמר
לפני המלאך כי שגגה היא למא
יקצף האלים על קולך וחביל
את מעשה יריך. בפה יש לאדם
להשמר בעולם הזה. הפסוק הזה
השיבו לחברים שכך ציריך
לכתב: אל תמן את פיך לחתיא
את נפשך, כמו שנאמר (ויקרא יד)
נפש כי תהטא, ולא מצאנו פסוק
שכתובبشر כי תהטא, ויפה הוא.
אלא כה הפקנו, שאסור לאדם
לדבר דברי וננות אפלו עם אשתו,
כדי שתתקשה, ובא להרהורים
רעים אחרים, ויהיה דש בחדרו,
וינרע חתמים אחרים.

זה שכתב, אל תמן את פיך
לחטיאת את בשרך. וזהبشر
קדש, שבתווב נאית (ויקרא יד) וקיתה
בריתיכם. ולא תאמר לפני
המלאך, החולך לימיינו של אדם, אל

מאשה רעה. כמה דעת אמר, (משל ז) לשמרך
מאשה רעה, ולא תקברא להאי אשת חיל,
בפוחחנא עילאה. ועל דא מרבבא בראש
ספרא, על ההוא רזא אזלא.

ש, דא איהי מתיחדא ברזא דרתיכא עילאה.
דא בון אינון רתיכא עילאה. ואברם
ויאצק אחידן דא ברדא, וכליין דא ברדא. ויעקב
על באמצעתא, ואספים לתרין טריין. ועל
דא מתיחדא כולהו, ברזא דעלמא עילאה.
ובגין כה, תושבhaftא דא, ברזא דרתיכא עילאה
אייה, דאתיחדא במלפא דשלמא قولא
דיליה, ובגין כה איהי רבבבא. ובגין כה
אתיחדא בריש ספרא, לאחזהה, דכל ספרא
על רזא דא אזלא ואתתקן. ועל דא, את דא
אתחיזאת שבחא דכל ספרא. בהיה שעתא
קמנא ונשיקנא ליה, ותבענא מגיה דימחול
לי, ומחל לי.

פתח ואמר, (קהלת ה) אל תמן את פיך לחטיאת
את בשרך ואל תאמר לפני המלאך כי
שגגה היא למא יקצף האלים על קולך וחביל
את מעשה יריך. כמה אית ליה לבר נש
לאסתمرا בהאי עלמא. האי קרא אתיבון
לחבריא, דהכי אצטיריך למיכתב, אל תמן
את פיך לחטיאת נפשך, כמה דעת אמר,
(ויקרא ד ב) נפש כי תהטא, ולא אשכח קרא
דכתיב ובשר כי יחתא, ויתאות הוא.

אלא הבי מסקנא, דאסור ליה לבר נש
למשטע מלידי דזוניתא אפיקו באיתתיה,
ובгин דיתקשי, ויתמי להרהורין בישין אחרניין,
ויהא דש באידריה, וינרע חטין אהרגניין.
הדא הוא דכתיב, אל תמן את פיך לחטיאת
בשרך. דאبشر קדרש דכתיב והיתה
בריתיכם. ואל תאמר לפני המלאך, החולך לימיינו של אדם, אל